

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 21. mal. travna 1882.

List 16.

Poslanje sv. Duha.

Kadar sv. Duha premišljujemo gledé njegovega bitja, takrat se o poslanji ne govori; ker sv. Duh je pravi Bog, toraj je bil, je sedaj ter bode v bodoče, on je vselej in povsod. Če se pa oziramo na njegovo djanje, se smé in mora reči, da je bil na svet „poslan“. V tem pomenu se pravi, da je sv. Duh le v katoliški Cerkvi (Jan. 14, 16), da prebiva v dušah pravičnih (I. Kor. 3, 16), ne pa tudi v sercu brezbožnih (Sap. 1, 3—5).

Kakor je Bog skoro neštivilnokrat obljubil, da bode poslal svojega edinorojenega Sina, da bo zveličal v temo zmote in pregrehe zabredlo človeštvo; tako je ljudém tudi obetal, da bo poslal svojega Duha, ki bo človeka posvečeval.

V sv. pismu stare zaveze nahajamo na raznih listih, da je Bog obetal ljudém poslati sv. Duha. Tako n. pr. po preroku Joelu (2, 28) naznanja: „Potem (ko bo opravljeno delo odrešenja) bom svojega Duha izlil čez vse ljudi, ... nad svoje hlapce in dekle bom razlil svojega Duha.“ Na te besede se (Act. 2, 16) na binkoštni praznik sklicuje apostelj sv. Peter govoreč, da se je sedaj spolnilo, kar je že zdavnaj prerok Joel bil napovedal, rekoč: „Zgodilo se bo, pravi Gospod, zadnje dneve, da bom svojega Duha izlil na vse meso.“ Prerok Izaija pa mora (59, 20) v imenu Božjem napovedovati: „Prišel bode Odrešenik ... k tistim, ki se obračajo od greha; a to bode, veli Gospod, takrat zaveza z njimi: Duh moj, ki je v tebi, in besede moje, ktere sem ti dajal v usta, ne bodo odšle vekomaj od ust tvojih.“ Božja dobrotà je še večkrat vernikom stare zaveze naznanjala, da bodo ob času Zveličarjevem ljudje sprejeli sv. Duha. Zatoraj kraljevi pesnik David od Boga govori: „Ti boš poslal svojega Duha in prerodili se bodo“ (takrat ljudje).

Bolj določno beremo o tej zadevi v sv. pismu nove zaveze. — Ko je Jezus svojim učencem bil napovedal, da jih bo zapustil, tolažil jih je z obljubo, da bo jim poslal sv. Duha. Tako n. pr. pravi: „Jaz bom prosil Očeta, in drugega Tolažnika, namreč Duha resnice, vam bo dal, da ostane z vami vekomaj; ... ne bom vas pustil sirót. ... Tolažnik pa, sveti Duh, kterega vam bo Oče v imenu mojem poslal, on vas bo učil vse in spominjal vas bo vsega, kar sem vam povedal. — Kadar pride

Tolažnik, Duh resnice, ki vam ga bom jaz poslal od Očeta, kteri izhaja od Očeta, on bo za-me pričal. — Kadar toraj pride on, Duh resnice, napotil vas bo na vsako resnico, ... on bo mene poveličal, ker bo od mojega jemal in vam oznanjal.“ (Jan. 14, 16. 26; 15, 26; 16, 13.) Na svojo obljubo se je Zveličar skliceval tudi takrat, ko je z aposteljni zadnjič govoril na zemlji. Rekel jim je namreč, da „naj ne odidejo iz Jeruzalema, temuč naj čakajo obljube Očetove, ktero ste slišali od mene; ... sprejeli boste moč, ko pride sv. Duh na vas, in boste mi priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji, pak do kraja zemlje“. (Act. 1, 4. 8.)

Aposteljni prepričani o resničnosti Kristusovih besedi, so natanko ravnali po Jezusovi naredbi. Sv. pismo nam namreč pripoveduje, da so se potem „vernili v Jeruzalem z višave, ktera se imenuje Oljska gora in je blizu Jeruzalema, sobotni dan hodá.“ *) A ko so bili prišli v mesto, šli so v zgornjo izbo, kjer so prebivali, ... vsi so bili ene misli, stanovitni v molitvi in prošnji.“ (Act. 1, 12.) Tukaj se je večkrat vresničila obljubljena beseda Božja, to pa s posebnim znamenjem in čudežnim delovanjem. V zgodbah aposteljnov (2, 1—3) namreč beremo: „Ko pride petdeseti dan, bili so vsi ene misli vkupaj. Kar vstane šum z neba kakor piš silnega vetra ter napolni vso hišo, kjer so bili zbrani. Potem se jim prikažejo razdeljeni jeziki, kakor ognjeni, in sedejo na vsakega zmed njih.“ Mar ne vidimo tukaj nenavadnih prikazov? Vsaka beseda nam razodeva posebno skrivnost ter lastnost sv. Duha.

Poslanje sv. Duha zgodilo se je „petdeseti dan“ po veliki noči. Judje so imeli tri imenitne praznike, — „veliko noč“ v spomin tiste čudežne noči pred odhodom iz Egipta; „praznik šotorov“ v spomin potovanja po puščavi in bivanja pod šotori; pa binkošti (pentekoste)“. Ob teh dnevih se je vsak Izraelec moškega spola po končanem dvanajstem letu moral vdeležiti svetega opravila v jeruzalemskem tempelju. Judje so binkoštni praznik obhajali petdeseti dan po veliki noči; od tod tudi ime „binkošti“, kar je predelano iz besede „pentekoste“ (hemera), ki pomenja „petdeseti“ (dan po veliki noči). Ta praznik bil je postavljen v spomin dneva, ko je Bog bil dal Izraelcem na Sinajski gori zapovedi; isti

*) To je, okoli 1556 metrov; ob sobotah namreč judje niso smeli hoditi dalje od doma.

dan zahvaljevali so se tudi za opravljene pridelke. Ta dvojni pomen je menda tudi vzrok, zakaj da je Bog izvolil ravno v tej dobi poslati sv. Duha. Kakor so namreč judje petdeseti dan po svoji rešitvi iz egiptovske sužnosti prejeli Božje zapovedi, napisane na dveh tablah: tako nam bodi v serca zapisana nova postava ljubezni in milosti petdeseti dan po Kristusovem vstajenju iz groba, s čemur smo rešeni (Jan. 12, 31) peklenškega jarma. In kakor so judje Delivcu vsega dobrega slavili zahvalo za letino, tako naj bi ta dan tudi pri kristjanih vzbujal čut hvalečnosti, ker se je v rečenem času prvič veršila očitna žetva za katoliško Cerkev.

Ko je Bog človeku dajal zapovedi, se je to godilo med bližanjem in gromenjem. Nekaj podobnega se je zgodilo takrat, ko je Bog z ljudmi stopil v novo zavezo s postavljenjem sv. Cerkve. Nastal je namreč „šum z neba“. To ni bila naravska prikazen. Šumenje nastalo je nagloma in sicer „z neba“, to je, z višave, od koder pa ne prihaja burja, ki se tako rekoč vleče nad zemljo. To šumenje naznanja način, kako sv. Duh deluje. Človeka namreč, ako je omamljen s posvetnim duhom, v verige pregréh vklenjen, večkrat šum Božje milosti „z neba“ popolnoma spremeni, kakor to vemo o Pavlu apostelju, Magdalení grešnici in o mnogih drugih.

Šum bil je „kakor piš silnega vetra“. Vihar čisti zrak in podira slabe naprave. Tako „pihanje silnega vetra“ znamenjuje veliko moč, s katero sv. Duh varuje in širi kristjansko vero ter jo brani pred sovražniki. Judje in pagani so se ustavljali kristjanstvu; posluževali so se vseh mogočih, večkrat v samem peklu izmišljenih pomočkov, da bi zabranili razširjanje Jezusovega imena; napenjali so vse žile, da bi seme Božje besede popolnoma zadušili in vničili. Toda brezuspešno bilo je vsako prizadevanje. Celih 300 lét se je svet vojskoval s križem, naposled premagala je resnica ter judovske zbornice in malikovavske tempeljne začela spreminjati v kerščanske cerkvice in cerkve. Kristjanstvo krotilo je divje strasti, brisalo grehe, odstranjevalo hudobije, sadilo kraane cvetlice svetih čednosti ter zemljo tako rekoč prenovilo.

Šumenje, ki je bilo podobno silnemu viharju, „napolni vso hišo“, kjer so bili zbrani aposteljni z družimi verniki; od tod se je isto razširjalo po vsem mestu, zatoraj so ljudje od vseh krajev privreli k hiši, da pozvejo vzrok čudovite prigodbe. To kaže, kako sv. Duh iz sv. Cerkve razširja svoje milostno delovanje, in sicer več ali manje med vse ljudi na zemlji, ker so vsi ljudje poklicani k temu, „da bi Boga spoznali, njemu služili ter se tako zveličali.“ (Dalje nasl.)

Božji grob.

V Jesaiju preroku se bere: „Tisti dan bo Jesetova korenina stala v znamenje ljudstvom; Njega (Mesija) bodo narodi molili, in njegov grob bo častitljiv.“ (Jez. 11, 10.) Kdo se ne spominja na pretekli veliki teden, kako res častitljivi božji grobi so bili po vseh cerkvah, in s kolikim preslavnim vstajenjem so bili veliko soboto povelječevani. Razlaganje slovenskega sv. pisma pravi, da Kristusov grob je bil posebno povelječan z vstajenjem svetnikov. Bl. Katarina Emerih, ki je imela razodenje o Kristusovem vstopu pred pekel, je videla, kako je bilo ravno takrat veliko duš poslanih nakviško, naj svoje telesa iz grobov vzdignejo, in s tem, da se ljudem pokažejo Gospodu pričevanje dajejo. To je bil tisti čas, ko je toliko mertvih bilo vstalo in so hodili po Jeruzalemu potem pa so zopet telesa odložili, ko so povelje Gospodovo spoznili.

Zdaj Božji grob časté vse kerščanske ljudstva, pa tudi še celó mohamedani. Na veliki petek pred več leti sem bil v imenitnem, po vsem svetu slovečem mestu, ki je v turški oblasti. Zvečer, ko je bilo že vse tema in tiho, pogledam skoz okno in zagledam visoko na nekem poslopji silo lepo razsvitljen križ. Neizrečeno veličastno je bilo to gledati. To je bilo v mestu, v katerem je večina prebivavstva mohamedanska; vendar je križ s svojo svetlobo gospodoval nad vsem mestom, in turki temu niso nasprotovali. Bilo je namreč v Jeruzalemu in razsvitljeni križ je bil ravno na cerkvi Božjega groba.

O Božjem grobu se tolikrat sliši, piše in govori po vsem svetu. Tudi milošnje se ravno veliki teden po vsih cerkvah zbirajo za Božji grob in za varhe Božjega groba v Jeruzalemu; gotovo vredno je toraj, da se na ta preslavni Božji grob nekoliko bolj natanko ozremo.

V večer pred sv. Jožefom, 18. sušca 1866, sem bil z družimi romarji dospel v sveto mesto Jeruzalem. Naj prva naša pot je bila skoz jafiške vrata v cerkev Božjega groba. Prišli smo namreč od večerne strani v mesto. V prvo sem z drugimi romarji vred poljubil tisti častitljivi kamen blizo velikih vrat, na katerem je bilo prečastitljivo telo Sinú Božjega maziljeno, predno je bilo v grob položeno. Prav malo naprej stoji kapela Božjega groba in imel sem srečo skoz prednjo „angelsko kapelico“ kar precej priti v grob Gospodov, v katerem je le prav malo prostora, tako kakor je v Božjem grobu v Štepanji vasi, ki ste ga gotovo že premnogi vidili. Srečnega se čuti, kdor na ta kraj stopi. Marsikteri se zjoka na tem svetem mestu; posebno ginljivo je bilo, ko so našemu potnemu vodniku, staremu kanoniku in špiritvalu gr. Eberlu iz Linca, se prav res debele solze iz očí vlile. Molili smo toraj nekoliko in opravili „Te-Deum“.

Zdaj tedaj nekoliko o Božjem grobu. Da pa to bolje umevate, je treba saj sploh malo si pred oči postaviti vse poslopje cerkve Božjega groba. Arabci imenujejo to preslavno cerkev „Keniset-el-Kiamet“, to je, „cerkev vstajenja“. Velike vrata v cerkev derže od juga. Pred vrati je velik štirvogelnik, sejniše za vsaktere reči, ki jih romarji za spominke seboj jemljó. Mislite si pred seboj nekoliko na levo veliko okroglo poslopje; v sredi tega kroga je malo poslopjiče, in to poslopjiče je Božji grob. V neki daljini na okrog Božjega groba so skloniki, stebri, stene na okrog, ter visoko ozidje, ki se na višavi strinja v velikanško kupljo. Prav malo dalje proti jugu se začinja gerška cerkev, ki je poslopje za se v podobi podkove in okrog njega so mnoge kapele; tudi ima svojo lastno prav lepo kupljo. Ob koncu te gerške cerkve se gre v zemljo, kjer je kapela sv. Helene, in od te še nižje v zemlji kapela najdenja svetega križa. Vátric le-té gerške cerkve proti večeru je Kalvarija, pa 18 stopinjic višej, in gre se nanjo zači za gerško cerkvijo na višavo.

Pomaknimo se nazaj k Božjemu grobu in imamo, ako se zopet proti jugu oberremo, ob desni Božjega groba armensko cerkev s samostanom, in gerški samostan; ob levi pa majhen frančiškanski samostan, v katerem stanujejo varhi Božjega groba. Proti jugu od tega samostana je latinska cerkva z zakristijo. Tukaj se je bil Jezus prikazal M. D. Ob koncu Božjega groba je še majhna koptiška cerkvica ali kapela. Lejte, vse te razne poslopja — 7 cerkvá in cerkvic — so pod eno samo streho. Okoli Božjega groba je pa prazen prostor med njim in cerkveno steno. Tako tudi hodiše okoli gerške cerkve. To je cerkev Božjega groba.

Božji grob sam je pod goro Kalvarijo, 110 stopinj od tam, kjer je križ stal. Pod veliko kupljo (ki sta jo že te leta novo naredila Francoz in Rus, ker bila je

že zelo razdjana) stoji kapela Božjega groba. Ta kapelica je 26 čevljev dolga in 18 čevljev široka; nad grobom Kristusovim je mala krona in s to krono vred je kapela 50 čevljev visoka. Vsa kapela je iz belkastega in rumenkastega marmorja, pa vsa preprežena z malimi in drobnimi olupšavami. Nad kapelino streho ob obeh straneh se razprostirajo veliki perti (platna), kakor zmagovite bandera s podobo Kristusa, ki je od smerti vstal.

V Božji grob se gre od vzhodnje strani. Ob licu sprede je šest tako velikih svečnikov, da so s svečami vred kakor stebriči; pa tudi s svetilnicami je napolnjeno vse čelo, kakor tudi s podobami in raznim lepotičjem. Tako pa tudi na okrog več ali manj. Žalostno je za katoličane, da imajo tudi razkolniki gerki in armeni s katoličani enako pravico pri Božjem grobu, toraj tudi pri vsem ozališevanju in lepšanju tega svetišča mora gospodovati ravnopravnost, ter je vse zverstoma ena svetilnica katoliška, druga gerška, tretja armenska; enako je s tablicami in drugimi olupšavami.

Ima pa kapelica Božjega groba dva razdelka, kakor bi djala dve kapeli skupaj stisnjeni. Najpred se pride v „angelsko kapelo“, tako imenovana, ker je ondi angel sedel na kamnu, ko so zjutraj zgodaj prišle žene mazilit Jezusovo presveto telo. Le-tá ima za kacic 20 ljudi prostora in je bolj široka kakor dolga. V sredi te kaplele stoji v marmor vdolan kamen, kateri je neki kos od tistega kamna, s katerim je bil grob Kristusov pokrit. Na tem kamnu je sedel angel, ki je ženam oznanil, rekoč: „Ni Ga tukaj, vstal je“. (Kaj posebnega je to, da verniki in Cerkev so kaj vestno in skerbno vse zbirali in ohranili, kar koli je bilo v kakošni dotiki z Jezusom, z Marijo in z družimi svetniki. Blezo vse orodje, orožje, priprave Jezusovega terpljenja itd. je do malega ohranjeno.)

Iz angelove kapela derže vrtica v drugi razdelek kapelin, ki je pravi grob Kristusov. Vhod je tako nizek in tesen, da se mora človek prav zelo prikloniti, ko gre v grob. Taki namreč so bili vsi grobi boljših in premožnejših ljudi na Jutrovem, in po njih podobi so se delale keršanske cerkve in se delajo še zdaj, zlasti na Jutrovem. Vidi jo se še zmeraj, bi djala, cele pohištva v skalnate hribe vsekane pod zemljo. Po več krajih so celi hribci tako presekan in od znotraj v merliške stanovanja spremenjeni. Pri nas ni v tolikih krajih najti, da bi bili celi homci in hribci zgoli rob in skala, kakor je to na Jutrovem, saj na več krajih. Tako je n. pr. pri tako imenovanih „Grobih kraljev“ in pri „Grobih sodnikov“ med Jeruzalemom in Emavsom. V take iz skale vsekane pokopališa se gre prav skoz tesne vrtice v zemljo, večidel v skalo, pečino. Pride se najprej v veliko štiroglato stanico, ki je sklopni vred iz skale usekana. Taki štirivoglati prostor je tudi pri vsih cerkvah na Jutrovem, zlasti še pri mohamedanskih džamijah (mošejah), kjer morajo ob enem studenci biti; pri nas pa na te prostore spominjajo še „lope“, ki so pri mnogih cerkvah. Od tam zopet derže mnoge vrtice na vse strani naprej v skalo, tudi bolj kviško in nazdol, in narejene so zopet zadi nove sobice in v vsaki sobici je vsekan prostor za kake tri merliče. Kdor je že vidil kake rake v naših starih cerkvah, kako so rakve ali truge v zid vložene, si to ložej pred oči stavi. Take pokopališa v manjši meri so bile navadne družinske rake; — marsikteri si je vse žive dni sam svoj grob počasi izsekaval. Tako so delali po večem jutrovi narodi, tudi neverški, in to je priča njih žive vere v prihodnje življenje pri vsih narodih, kajti svet takrat bedastih opičarjev in žabarjev še ni imel.

Iz tega je razvidno, zakaj je tudi blagi Jožef Arimatejic si v življenju delal pokopališe, ki ga je bil pa Jezusu prepustil — iz ljubezni in spoštovanja, ker je

bil skrivaj njegov učenec, on sam pa je bil z Nikodemom skup pokopan prav blizu Jezusovega groba na ravno tem prostoru. (Nekteri menijo, da ta sveta moža počivata v Ramlji, kar se pa po bolj verjetnih virih ne poterjuje.) (Konec nasl.)

Pojdite k Jožefu.

(I. Mojz. 41, 55.)

Tretjo nedeljo po veliki noči — letos ravno dan pred Marijnim mescem — imamo praznik, svetemu Jožefu posvečen. Že papež Sikst IV, ki je vladal sv. Cerkev od leta 1471 do 1484, je ustanovil duhovne molitve in sv. mašo v čast svetemu Jožefu. Papež Gregor XV je leta 1621 8. vel. travna zapovedal, naj se praznik svetemu Jožefu v čast po vesoljnem keršanskem svetu obhaja. Papež Klemen X je postavil ta praznik v red druge verste. In papež Benedikt XIII je 19. grudnia 1726 zapovedal, naj se imé tega svetega očaka v litanih pred vsemi drugimi svetniki imenuje.

Nepozabljivi veliki papež Pij IX pa, ki ni le preblazene Device Marije posebno častil, ampak je bil tudi velik častivec Marijnega čistega ženina in rednika Gosпода našega svetega Jožefa, on je 10. kimovca 1847 po vsem katoliškem svetu razširil praznik varstva svetega Jožefa; ker poprej so ta praznik obhajale s posebnim privoljenjem rimskih papežev le nekatere škofije. 8. grudnia 1870 pa je sv. Oče Pij IX po velikih rimskih cerkvah vsemu keršanskemu svetu naznaniti ukazal, da je izvolil in odbral svetega očaka Jožefa v patrona in varha vesoljni Cerkvi, ter je zapovedal, naj se njegov god obhaja kot prazniki prve verste. Od takrat se čišenje svetega Jožefa urno širi po vsem svetu. Veliko bratoršini se je posebno posvetilo svetemu Jožefu. Družbe mladenčev in devic se verstijo pod njegovo varstvo. Njegovi prazniki se z večjo slovesnostjo obhajajo. Ne preštete so zaupljive prošnje na njegovo pomoč; in vsaki dan tečejo na njegovo mogočno priprošnje obilni Božji darovi z nebes na zemljo. In ko verni kličejo v presveti Imeni Jezus, Marija, navadno pristavljajo tudi ime „Jožef“. Le Bogu je znano, koliko pobožnih vernih zapusti ta svet vsaki dan s klicem teh presvetih Imen: „Jezus, Marija, Jožef!“

Ker so naši stari očetji izvolili svetega Jožefa že v starodavnih časih patrona celi deželi, naj ta mali spis danes velja posebno hišnim očetom, ki tudi današnje dni svojim otrokom radi dajejo ime tega, za Marijo Devico naj imenitnejšega svetnika.

Sveti Jožef je patron katoliški Cerkvi; in tako je patron vsem kristjanom; posebno še keršanskim očetom, katerim je prelepi zgled zapustil. In veliko keršanskih očetov je, ki sebe in vso svojo družino njegovemu varstvu izročijo in ga z vso skerbjo posnemajo. In blagor hišnemu očetu, ki to stori!

Nebeški Oče je izvolil svetega Jožefa ženina preblazeni Devici Mariji in rednika in varha svojemu edinorojenemu, za nas včlovečenemu Sinu. In tako mu je izročil svojo oblast, ga odbral svojega namestnika in mu je izročil celo svojo hišo: Mater in Dete.

In svetemu Jožefu zelo podobno čast ima v katoliški Cerkvi vsaki keršanski hišni oče. On je namestnik Božji; Bog mu je v izrejo in varstvo izročil mater in otroke.

Sveti Jožef je prav dobro spoznal svoj stan in spoznal je ravno tako dobro dolžnosti, ktere je kot namestnik Božji prevzel ter jih je z vso zvestobo spolnoval. Vedel je, da mora za potrebni živež Materi in njenemu nebeškemu Detetu skrbeti; zato je neutrudljivo

in veselo v potu svojega obraza delal. Nobeno delo mu ni bilo preveliko ali pretežavno; sej je vse storil za svojo ljubljeno družino! Še zdaj kažejo v Nazaretu kraj, kjer je imel svojo delavšnico.

Kakor sveti Jožef, tako mora vsaki hišni oče za svojo družino skrbeti. On je dolžan, po poštenem načinu, po poštenem potu potrebni živež celi hiši preskerbeti; zato dela neutrudljivo in veselo in si z vso močjo prizadeva, da to doseže. Gorje možu, ki hoče s svojim zaročenjem ustanoviti družino, pa nimá ne moči ne volje, da bi jo pošteno preživil!

Sveti Jožef je svojega razveseljevanja iskal in ga imel le v svoji družini; nikoli pa ne iskal nobenega veselja drugod. Njegovo veselje, njegova radost so bili le sveti pogovori s preblaženo in presveto zaročnico in se radoval s svojim njemu izročeni nebeškim Detetom. Zraven svoje izvoljene neveste in pri svojem nebeškem rejencu je počival po svojem težavnem delu. Z njima je v svetem miru vžival sad svojega truda. V sabotah in Gospodovih dnevih je bil z Materjo in z Detetom v sinagogi, in vsako leto je po postavi z Marijo, o veliko-nočnem času, šel v Jeruzalemski tempelj.

Njegovo veselje je bilo, da je v pričo svoje družine bral v svetem pismu in je z Materjo in Detetom združeno bogoljubno molil. Ni pohajkoval po očitnih terjih; ni zahajal na veselice; ni posedal v družbi posvetnjakov in postopačev. Njegova majhna hišica mu je bila naj ljubše bivališče. Saj v njej je bil sveti mir, nebeški pokoj. Marija ni slišala nobene neprijetne besede iz njegovih ust. Bil je sicer glava družini, ali kar je naročil, je bilo bolj pohlevna prošnja, kakor pa povelje. Sveta resnoba in nebeško veselje se mu je bralo na obrazu prijazno smehljanje na ustnicah. Vse je storil mirno in redno. Težo dneva je prenašal z nebeško potrpeljivostjo. Zadovoljen je bil z vsem, kar mu je ljubi Bog poslal. Nevoljnosti, černosti ali celó jeze on ni poznal. „Božja volja je“, si je mislil, ko ga je revšina stiskala, ko so britkosti in težave ga napadle, ali je terpljenje in skerb njegovo serce težilo. Tako je bilo življenje ubozege, pa svetega tesarja Jožefa v tistem, svetem miru. Majhna, borna je bila hišica njegova, pa z nobeno kraljevo palačo bi je ne bil zamenil. O koliko ljudi je hodilo memo te male hišice; pa niso zapazili, niso vedeli, da v njej prebivajo naj bolj srečni, naj bolj zadovoljni in naj svetejši ljudje.

Keršanski oče, ako hočeš biti srečen in zadovoljen, posnemaj svetega Jožefa! Iši in ohrani pred vsem drugim ljubi mir, ta naj dražji dar na zemlji; in ta ljubi mir bo našel le v svoji družini z zvestim spolnovanjem vseh svojih dolžnost. Nikjer in nikoli drugod zunaj svoje hiše ne boš našel tega miru. Pomisli, in ne pozabi, da te žena in otroci svojega imenujejo. Ti nisi sam svoj. Ti moraš delati, skrbeti in živeti za nje; ti jih moraš voditi, z vsem preskerbeti. Kako lepo, kako Bogu dopadljivo je, kako so mati in otroci veseli, ko oče o nedeljah in praznikih prijazno z njimi občuje, z njimi se razveseljuje; ne pa, da bi po pivnicah, zapravljjal ali po veselicah čas tratil! Kako se angeli nebeški veselijo, ko oče, mati in otroci združeno molijo, od Jezusa, Marije in Jožefa se pogovarjajo! O kako žalostno, zares prebitko pa je, ako otroci svojega očeta skoraj nikoli ne vidijo! Ne moli z njimi, ne zjutraj, ne zvečer. Po dnevi je pri delu; zvečer gre ne mara v gostivnico, o praznikih po veselicah. Kjer oče drugod razveseljevanja išče in družino zanemarja, tam ni miru, tam ni blagoslova Božjega. Očetje, ki svoje družine ne ljubijo, se pri njej dolgočasijo, drugod pohajkujejo, so proti ženi in otrokom terdi, divji, nimajo za nje nič serca, še prijazne besede ne. Nevolja se jim na obrazu bere, in to nevoljo morajo velikrat bitko občutiti žena in otroci.

Oče, ki drugod veselja išče, zanemarja tudi molitev in morebiti celó službo Božjo in zato ni blagoslova Božjega pri taki hiši.

O da bi vsi očetje posnemali svetega Jožefa! Pač srečne bi bile hiše, zadovoljne bi bile družine.

(Konec nasl.)

Zlati rudnik.

XIII.

Zgubljeni mir zopet dá sv. maša.

Maloktera reč poštenega, saj nekoliko vérnega človeka tako globoko v serce zabolí, kakor če vidi paglavca ali pa odrašenega človeka, da se nespodobno v cerkvi véde, posebno med sv. mašo. Vidil sem nedavno spačka, ki se je prav v sredi na samem vstopil, da so ga vsi od vsih strani lahko opazovali, potem se je krétal in vertil zdaj na to, zdaj na uno stran, celó še doli po cerkvi! Vidilo se mu ni nič zavednosti, na kakošnem svetem kraju stoji, nič pobožnosti na obrazu. Pri taci je skor, kakor bi ga bil satan pripeljal v cerkev drugim v spotiklje! Vidil sem tudi druge gosposke bolj mirne, pa tako vnémarno in meglo s pobešenimi rokami stati, da je bilo očitno, kako nič nimajo občutka o tem, kar se godi pri naj svetejših opravilih. Čuditi skoraj pa se je, kako drugi, še prav majhni pobiči s povzdignjenimi ročicami in z neko globoko pobožnostjo, ki daleč preseže njih leta, kleče zraven svojih mater, ali pa zraven svojih varhinj. Se vé, véni varhi in varhinje mladim jim že domá in po poti v cerkev dopovedujejo in zaterjajo, kako sveta je Božja hiša, in kako lepo se toraj morajo v nji obnašati, — da morajo moliti, ne pa kakor derveni štrémelj v cerkvi pred živim Bogom stati — z obešenimi rokami, s kapo ali klobukom mahedrajoč itd.! Čudno je tudi, kako da zlasti po mestih tako malo otrok pri službi Božji iz bukvic bere, dasiravno je toliko šol in zopet šol!

Taki otroci zlato v blato mečejo, nevredne se storé precej v otročjih letih nezmernih studencev milost, ki jih Bog deli pri sv. maši. Zato pa tudi v življenji do pravega miru ne pridejo.

Dobrotni Zveličar je nekega dné rekel sv. Jederti, da vsakikrat, ko je kdo pri sv. maši in skerbno pazi na božji klavni Dar, ki se takrat daruje v zveličanje sveta, Bog Oče z dobrovoljnim očesom gleda na tacega človeka, in to od tod, ker ima dopadajenje nad trikrat sveto Hostijo, ki se mu daruje.

Lej tedaj otrok, lej vsak kristjan, kako silo napáčno delaš, ako se nespodobno védeš pri sv. maši!

Še je pristavil usmiljeni Zveličar, da si človek svoje zveličanje še enkrat večí stori, kolikorkrat koli je pobožno pri sv. maši. Ali ni tedaj to močen spodbudljaj, o kristjan, da si prizadevaj prav pogosto hoditi k sv. maši, in vselej se pri nji obnašati tako spodobno in pobožno, kar je v tvoji moči!

Sv. Frančiška Romana je neki dan vidila, da je studenec žive vode izviral iz Jezusovega Serca, in slišala je glas, ki je ponavljal besede: „Kdor je žejin, pridi k meni in pij! Kdor je žejin pridi k meni in pij!“ (Jan. 7, 37.)

Kdaj pa posebno naj svetejši Jezusovo Serce duše poživljuje? Ali ne ravno med naj svetejši daritvijo? O kolika škoda toraj, kdor ta božji studenec zanemarja, zaničuje! „Mene, studenec žive vode, so zapustili in kopali si vodnjake, ki vode ne derže!“ Tako se Gospod pritožuje nad tistimi, ki hité za praznimi nečimurnostmi, za nebeške zaklade sv. maše pa ne marajo, ki se celó

pri samem studencu sv. maše tako napačno obnašajo, da namest božjih milost le nove grehe iz cerkve domú nesó.

Deklica iz boljšega stanú (pripoveduje P. Saint-Omer) je bila z naj lepšimi natornimi darovi obogatena, živela pa je več lét za svét in njegovo veselje. Nevidna moč jo je gnala, da je o dobri priliki nekega redovnika tako-le ogovorila: „Pater, sedem lét že si išem sreče, pa je ne morem najti. Previdena sem s premoženjem; moji domači me ljubijo, kakor koli se more edini otrok ljubiti; svet se mi poklanja in priklanja. — in vendar sem nesrečna. V globočini moje duše je praznота, ki me neusmijeno terpinči, ter se velikrat nehoté moram zjokati. Ah, Pater, kje se vendar dá sreča najti? Ali je kje na svetu? Ako veste, kje, prosim, povejte mi.“

„O pač da, gospodičina“, odgovori služabnik Božji, „vem za srečo in našli jo bode, ako hočete spolniti tri reči, ki vam jih bom svetoval.“

„Povejte, oče, mož-beseda, da jih hočem na tanko spolniti“, odgovori deklica.

„No prav; mesec dni pridite vsak dan zjutraj k sv. maši: to je moj prvi svet; kadar ta čas preteče, zopet pridite, in povedal vam bom obojni drugi svet.“

Deklica si solze obriše in odide. Drugo jutro je že pri sv. maši, pa dolg-čas jo silo hudo mori, ker odkar je bila šolo v vstavu zapustila, se je bila zanemarila v tej reči.

Tako je preteklo prvi teden. Drugi teden je dolg-čas pojenjeval, nastopile so pa nečimurne sanjarije, misli na veselice in kratkočase, pa skerbijivost, kaj bodo ljudje rekli, zraven tega pa še strašna domišljija, kaj, ko bi pa vendar pričakovane sreče ne bilo?

Tretji teden nastopi, deklica hodi v cerkev, pa zdaj z molitvenimi bukvami, in zopet je molila nekatere molitve, ktere je bila že davno pozabila. Rekla je pozneje: „Od tega časa se mi je zdelo, da od daleč srečo vidim, kakor jutranjo zarjajo, ki se daleč na obzoru prikazuje; prihajala je toliko več, kolikor bolj se je bližal konec četertega tedna. Sv. maša mi ni bila več dolgočasna; zdelo se mi je, da mi res prinese srečo, ki se mi je še le prikazovala.“

Ob koncu mesca Štefanka, tako ji je bilo imé, res obišče spovednika, s polnim zaupanjem, da skoraj zasliši še obojni nadaljni svét.

Redovnik ji pojasni, da zdaj je treba spoved opraviti in spraviti se z Bogom, ki je studenec prave sreče, in potem pogosto k sv. Obhajilu hoditi.

„Nič ne čutim nasprotja zoper to“, odgovori deklica, „rekla sem si že velikrat pri sv. maši: ako je Jezus Kristus res na altari, mora tudi v moje serce priti; tako so moje želje spolnjene, in srečna sem.“

„Toda, oče“, pravi dalje, „govorili ste o treh navetih; dva vém, kteri pa je tretji?“

„Tretji je ta“, pravi mašnik, „nadaljujte še dalje in bodite vsak dan pri sv. maši; prejmite pogosto, kar morete, sv. Rešnje Telo, in ne bojim se terditi, da ste srečo našli.“

Štefaniya je bila blaga duša, zmožna za vse darežljivosti ter premagovanja. Obljubila je, da hoče zveličavne nasvete natančno spolnovati, in bila je stanovitna. Ali je bila tudi res srečo našla?

„Od takrat“, je pravila pozneje, „se je kakor kaplja za kapljo vsajala sreča v mojo dušo in bila je vedno več, in poslednjič se mi je zdelo, da imam premajhno serce, da bi obsegalo to morje sreče, kakor bi jo imeenovala. O koliko srečo okusim vsako jutro, ko se zbudim, ko pomislim na to, da pojdem molit Jezusa na njegovem altari! Zvon, ki me kliče, se mi zdi tisočkrat lepoglasniši, kakor vse, kar sem pri posvetnih koncertih sladkega slišala.“

Bila je Štefaniya hitro vsa spremenjena; žark angelske čednosti ji je sijal z obličja. Začela je k spovedi hoditi vsaki teden, in pri vsaki priložnosti je ponavljala besede: „Oče, kako sem jaz srečna!“

Kolika skrivna sreča je res v poštenem, modrem življenji! Hodila je ta gospodičina poprej na ples, na večerne vedrila in veselice, gotovo tudi v kazališa, — in tam, kjer ji je bilo vse priliznjeno in prijazno, je vendar čutila, da je nesrečna; zdaj pa, ko se za take reči ni več menila, toliko pridniše pa hodila v cerkev, ko je bolnike obiskovala in tolažila, pridno delala in modro živela, — zdaj se je čutila tako srečno, da ji je serce bilo pretesno za toliko srečo! Ali ni to predčutek nebeškega veselja, ko človek posvetne neslanosti prezira in le v tem sreče in zadovoljnosti išče, kar je res častljivo, blago, lepo in hvale vredno.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Pri Devici Mariji v Polji je bila preteklo nedeljo, 16. t. m., prelepa cerkvena slovesnost. Sloveči slikar g. Blank, ki je tudi v naši stolni cerkvi slikal krasni križev pot, napravil je za Poljsko cerkev dve umetni podobi Matere Božje. Jedna predstavlja Marijo, Našo ljubo Gospó presv. Jezusovega Serca, druga pa Marijo Devico roženkransko. Te podobi ste se imeli ta dan postaviti na dva, lansko leto prenovljena stranska altarja, ter se blagosloviti. V ta namen naprosil je čast. g. župnik, ki si je za olepšanje Poljske cerkve že mnogo zaslug pridobil, milostljivega gosp. prošta Jož. Zupana, ki so njegovi želji blagovoljno vstregli.

O 1/10 prišla sta dva moža v duhovski hiši hranjeni podobi ter ji v slovesnem sprevedu nesla v cerkev. Lepo vbrano zvonjenje in pokanje možnarjev spremljalo je spreved, ktereга so vodili milostljivi proš in so se ga vdeležili tudi stolni župnik preč. g. Ant. Urbas. Nebo, ki je bilo prej pregernjeno s temnimi oblaki, se je zvedrilo in solnčni žarki poviševali so slovesnost še bolj. V cerkvi blagoslovili so gosp. proš podobi in podali so se na prižnico, ter so imeli kaj izversten slavnostni govor. Začenši z besedami prelepega slavospéva Marijinega: „Odslej me bodo srečno imenovali vsi rodovi, ker velike reči je storil nad mano on, ki je vsega-močen in sveto njegovo imé“, povdarjali so v vvodu, kako da so se te Marijine besede spolnovati jele že za časa njenega življenja, kako da so se vresničevale po njeni smerti skozi vse stoletja do današnjega dné. Omenili so, da med Marijinimi častivci Poljski duhovnjani gotovo niso bili zadnji, ker so njej v čast zidali tako prijazno cerkev. Da pa tudi sedaj niso zadnji, kaže velika skerb, s katero so svojo cerkev tudi znotraj ozaliali. Omenili so, da se te gorečnosti Poljskih duhovnjakov tudi sami veselí in to toliko bolj, ker so bili deležni vseh slovesnosti zadnjih lét. Blagoslovili so namreč vse altarje v cerkvi, kteri so bili v teku zadnjih lét ali čisto na novo narejeni, ali pa prenovljeni, in blagoslovili so tudi zvonove, kterim težko najdeš enacih. — Da bi vernike v gorečnosti in ljubezni do Marije Device še bolj poterdili in vneli, govorili so, kazaje na dve ravnokar blagoslovljeni podobi, o premnozi dobrotah, ktere so kristjani ravno po bratovšini Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca in po molitvi sv. rožnega venca prejemale in jih še prejemajo. Goreče in krepko so priporočali poslušavcem, naj se pogosto ozirajo na novi podobi Matere Božje, ktere je za Božjo in Marijino čast vneti slikar tako mojstersko izdelal; naj se v vseh telesnih in zlasti dušnih potrebah k nji zatekajo, pri njej iščejo pomoči. Krepke besede navdušenega Marijinega

častivca segale so globoko v serca in gotovo ne bodo brez sadu ostale. Po govoru bilo je darovanje. Slovesno sv. mašo opravili so prečast. gosp. dekan Urbas.

—ka.

Dubica v Bosni, 8. mal. travna 1882. — Prejel sem tudi poslednje naznanilo ss. maš. *Retribuat Deus!* Prešel je veliki teden, ali vse drugače v Bosni i. p. i., kakor pa pri vas in vseh pravovernikih. Tukaj se živo čuti, kaj so cerkveni obredi, kako moč imajo do naših serc. Ako gre človek k službi božji, sv. maši itd., in je morda še ves raztresen in merzel, pa ga veličastna cerkev predrami, svet strah prešine, zbere se in pobožen postane; tukaj pa siromašna sobica duha še bolj raztresa in mori. Kinč in olepšava v naših cerkvah duha povzdiguje, praznosta altarna tukaj, ter pomanjkanje vsacega kinča, pa ga tlačijo in nagibajo na žalost. Veliki teden je pri vas resnično poln svetega strahu ter veselega upanja (oboje pa budé in zvikašeje ravno častitljivi obredi, ter splošnja vsim enaka pravovernost); ali tukaj je ta teden po zunanem podoben drugim tednom, ker ni moč obhajati ga cerkveno, in zraven tega se drugovérce ne menijo za moj veliki teden ali kak drug praznik, ter me njihovo delo vedno moti in bega. Resnično je, da človek ne pozná vrednosti in prevelike cene zdravja, dokler ni bil bolan; in prav tako ne pozná velike vrednosti in moči zunanjih cerkvenih obredov, dokler mu ne sginejo spred oči. Oh, koliko je vredna lepo vravnana slovesna služba božja v veličastnih, olepšanih, ter nakitčenih cerkvah! Kdor je bil vajen take službe božje, je pač težko pogreša, in se mu neznano toži po nji, ako je več imeti ne more; zdi se mu, da je z judi prestavljen z Jeruzalema v Babilon, kjer so žalostne pesmi prepevali zavolj zgubljenega tempeljna ter slovesne ondašnje službe božje. Tukaj v naših zapuščenih krajih se človek popolno prepričuje, da cerkev lepšati ni samo Bogu na čast, ampak tudi pobožnosti na veliko korist. — Zvon sem prejel, za silo je povzdignjen ter bode se boječe glasil velikonočne praznike. Danes zvečer bom šel čez mejo k slovesnemu vstajenju v Dubico hervatsko. — Voščim vesele praznike vsim rojakom.

Val. Lah.

Prošnja.

O Devica, Mati mil!
Revno glej sercé;
Napolnujejo skerbí,
Spolni mu željé,
Da postane Božja last,
Mu prijeten dar,
Ki požge v Njegovo čast
Ga ljubezni žar.

Ti nakán me vsih otmi
Strašnega pekla,
Naglo naj se razkropi
Hudih množica.
Milosti naj božje svit
Vedno vodi me.
Varstvo moje Ti in škit
Bodi čase vse.

Kadar pride britka smert,
Oslabi telo,
Z znamenjem križa naj potert
Moj sovražnik bo.
O pokaži mu tadaj,
Da otrok sem tvoj,

Me popelji v sveti raj,
V dom presrečni moj.

St.

Razgled po svetu.

Razne amerikanske novice. Povodnji. Na jugu severno-amerikanskih držav so bile mesca sušca grozovite povodnji. Tisoče in tisoče ljudi ob Luizijani, Memfis-u in drugod je ob ves živež in živina poginjala stradeža, ter ljudje ne bodo mogli polja obdelovati, ko voda odstopi; na stotisoče dolarjev, kakor tudi porcijonov živeža, pošilja vlada v pomoč.

Posnemanja vredno za vradnije in postavodajstva. V obeh zbornicah Detroitkega mestnega svetovavstva je sprejeta naredba, da se morajo zatreti bivališa nespodobnosti in prederznih (hazardnih) iger. Gotovo je, kodar se dopuščajo nesramnosti po hišah, kerčmah, po ulicah itd., da tam ni olike, ampak je ostudna surovost in umazana divjačnost; še bolj gotovo pa je to, da na take mesta se božji blagoslov v doželeni obilnosti ne more zlijati. Kar pošteni vérniki od Boga sprosijo in pridobivajo, to nečistniki odvrčajo in zatirajo.

Varite se pijančevanja, nasledki so strašni! Milwaukejska porotna sodnija je nekega očeta obsodila v 20letno težko ječo, ker je svojega lastnega pijančevanju vdanega sina ubil. „Columbia“ pristavlja k temu: „Marsikteri morivci perve stopnje (le tá je bil obsojen za drugo stopnjo), ki imajo denar in zvite pravdosrednike, da znajo teorijo o „blaznosti“ pridno rabiti, ceneje izhajajo.“

Cincinaški okrajni cerkveni zbor, že zadnjič omenjen, ima sedem oddelkov. I. ima napis „De fide et doctrina“ (o veri in cerkvenem nauku), v katerem, se vé, ni kacih novih naukov, temuž zbrani škofje le zaterjajo svojo vdanost do apostolskega Sedeža in do oznanjene verske resnice o papeževi nezmotljivosti. II. Oddelek o cerkveni disciplini ima razne poglavja „de vita et honestate clericorum“, ki tičejo sploh življenje duhovnov, kakor posebej obleko, obnašo, odgojo duhovstva. Zlasti se zaterja zapoved sv. pisma: „Sancti estote“ — bodite sveti, monenturque sacerdotes, ut laicis exemplo vitae sanctae praeluceant. Posebne tehtnosti so boje predpisi za poskušnje novincev duhovskega stanu po seme-niših in samostanih. Tudi obsega to poglavje določila za letne „examina theologica sacerdotum juniorum“ do 7. leta po posvečenju. Določene so vradne dolžnosti gg. župnikov in pomočnikov. — III. Obravnava gospodarstvo cerkvenega premoženja. Noben župnik brez posebnega škofovega privoljenja ne smé za svojo cerkev čez 100 dolarjev dolga narediti itd. — Oddelek IV. obravnava zakon in z ostrimi besedami obsojuje mešane zakone, ki so Cerkvi tako silno zoperni. Župniki morajo skerbno preiskovati, če ne nasprotujejo zakonu kaki zadržki. Trikratni oklic se povsod zahteva, razun po taci misijonih, kjer je mogoče le po dvakrat ali po trikrat na mesec Božjo službo obhajati. Mešani zakoni, sklenjeni brez cerkve, so prideržani (reservatni) grehi. — Oddelek V. pojasnjuje nevarnosti, katerim so otroci izpostavljeni po očitnih (državnih) šolah, in potrebo, da naj se ustanovljajo katoliške srenjske šole. Starši se opominjajo, naj otroke dajejo v katoliške šole; ako se brez tehtnega vzroka za to ne zmenijo, se jim ne smé odveza dajati. — Oddelek VI. obdelava raznotere katoliške društva in bratovšine. Omenjajo se tudi vzajemne podporne družbe, katerih cilj se v glavni reči priporoča. Predno pa se take družbe priznajo, se

je treba prepričati, da so v verskem oziru priporočevanja vredne. Udje namreč morajo bi ljudje poštenega sloveza in djanski katoličani, ki svoje cerkvene dolžnosti spolnujejo in svoje otroke dajejo v katoliške šole. Ako se kak ud brani te pogoje spolnovati, se mora iz družbe izključiti; če ne, se celi družbi uzame cerkveno potertjenje. (Slišite, mlačni in liberalni katoličani?) — Naslov VII. ima poduk oziroma na skrivne družbe, framonstvo, Odd Fellows in več tacih, in o nevarnostih, ktere od tacih družb žugajo človeškemu družbinstvu sploh in posebej Cerkvi. Cerkevni zbor z naj veči resnbnostjo svari vérnike zoper take strupene družbe, duhovnom pa so dani navodi, kako naj ravnaajo s tacimi duhovnijani, ki so sumljivi, da so morebiti v tacih družbah. Ravno tako (pozor!) cerkevni zbor vernike svari zoper vse tiste delavske združevanja, kterih udje se zavezujejo, da morajo molčati o namenu in posvetovanjih teh družb — tudi pri opravičenih prašanjih dotične oblasti. — Oddelek VIII. ima v obravnavi cerkveno glasbo. Določilo tiši na to, da naj se spolnujejo cerkveni predpisi pri liturgiški Božji službi, kakor tudi, da naj bode glasba taka, kakoršna se spodobi cerkvi, in priporoča zboljševavne prizadevanja cecilijanske družbe.

V Cambridge-u je umerl naj znatniši amerikanški pesnik Henry Longfellow, ki je bil sicer protestant, pa pravičen katoličanom. Ljubil je vse blago, pošteno; nobene umazane, nespodobne besede ni v njegovih delih, pisal je v keršanskem pomenu, tudi Dantovo „Divina Commedia“ je prestavil v angleško. Tako poroča „Columbia“.

Nesréč po amerikanških železnicah se je leta 1881 zgodilo 1458, pri čimur je bilo 414 ljudi ubitih in 1597 poškodovanih.

Za napravo deške obertnijske šole v Čikagi je ondotna katoliška družba v enem samem tednu nabrala čez 10.200 gl. Naprava je pod posebnim nadškofovim varstvom.

Strašen nasledek zapušenega. V nekem železniškem vagonu za robo med Green- in Peoria-cesti so uni mesec našli premétavca Gašp. Welsh-a v silno žalostnem stanú. Obé nogi ste mu bili skor segnili ter se ni mogel ganiti. Rekel je, da že tri dni je tako v vozu ležal. V bolnišnici so mu potlej obé nogi odrezali. — Mladi ljudje, lotite se dela, bodite varčni, kadar kaj zaslužite, in ne potepajte se brez dela od dežele do dežele.

Boj se velike vode. V Macoupin-u je Peter Bachman z ženo in hčerjo v malem čolnu se hotel prepeljati čez vodo. Čoln pa se je prekucnil, žena in hči ste utonili.

Amerikanci ne znajo šale. V St. Pavlu je mestno starašinstvo sodnika Cox-a odstavilo in mu za 3 leta prepovedalo sodnijsko oblast. To pa zarađ pijanštva in nespodobnega obnašanja.

Sleparstva so silo pogoste v Ameriki, kjer je toliko ljudi brez vere. V Minneapolji so zasačili poba, ki je hotel v banki krasti. Spazili so, da je tat neki Billi the Kid, na čegar zasačenje je bilo postavljenih 1000 dolarjev in ki je bil 1881 iz Albanjske ječe ušel. Detektivi mu niso razodeli, da ga poznajo, dokler ni vložil poroštva 200 dolarjev ter bil izpušen, potem pa so ga v dogovoru s skrivnim policistom Hoy-em zopet prijeli. Strašno je bil razdražen tolovaj, ko je vidil, da je izdan in spoznan; zakaj ta hudodelnik je bil že na vzhodnjem kraju okradel banko Mannhattansko in enega policista umoril. — Odgoja, odgoja — pa ne brezverska in ciganska — je potrebna!

Pogoriša so v Ameriki letos prav pogoste. V Hawley-u je pogorela kašta s 150.000 bušeljni pšenice.

V Newarku je mestni vradnik Palmer po lastnem priznanji do 220.000 dolarjev mestnega denara pokradel in je obsajen na 20 lét v ječo. — Ne vemo kakošen duh je v Newarku. Ko bi pa mestne očete po mestih sploh kdo poprašal, če naj se učijo otroci po državnih šolah Božjih zapoved ali ne, kdo vé, kakošen odgovor bi dobil?

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

24. mal. travna. S. Juri. — 25. S. Marka. — 26. Ss. Klet in Marcellin. — 27. S. Peter Kanizij. — 28. S. Pavel s Križa. — 29. S. Peter m. — 30. Tretja nedelja po Vel. noči. Varstvo sv. Jožefa.

Zahvale:

Št. 48. Bila sem dolgo časa bolna in noben zdravnik mi ni mogel več pomagati; zatečem se toraj pomoči iskat k „Mariji pomočnici“ na Brezje in obljubim, če bom uslišana, da bom to k večji časti in slavi Marijni po „Zgodnji Danici“ razglasila. — Zadobila sem na priprošnjo neskončno usmiljene Device Marije zopet ljubo zdravje. Bodi toraj vsa čast in slava usmiljeni in dobrotljivi Devici Mariji na vekomaj!

Iz Ljubljane.

U. W.

Št. 49. Moja mati, že od nekdanj bolehní, so bili pred Božičem tako hudo zboleli, da so jim že svetili in so vsi mislili, da bodo umerli. Priporočili pa smo jih v „Danici“ v bratovske prošnje in pisal sem domú, da naj tudi doma sami molijo; in kmali so mi naznanili, da jim je bilo kar naenkrat odleglo, in zdaj so popolnoma zdravi, ko so bili poprej vedno bolehní, kakor sem že omenil. Bodi vedno in od vsih ljudi češena Naša ljuba Gospá presv. Serca! Vsak, ki je v sili, naj se ji z zaupanjem priporoča.

K., študent.

Št. 50. Bila sem hudo bolna, da je bila smertna nevarnost; po dveh opravljenih devetdnevnih pa sem zopet zdravje zadobila: toraj bodi naj priserčniši zahvala Naši ljubi Gospéj presv. Serca!

V Ljubljani, 14. mal. travna 1882.

M. G.

V molitev priporočeni:

Zmešana oseba za pomoč. — Mladeneč srednjih šol z nevarno persno boleznijo za zdravje če je Božja volja. — Oseba v dober namen za dva učenca in za odvernjenje vse dušne in telesne nesreče. — Hudo bolan gosp. duhoven priporočen za posebno pomoč N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa za zdravje po bratovskih molitvah. — Bolna vdova, že več lét od nekoga tako hudo zatirana, da ji ni več prestatí, priserčno priporoča zatiravca v molitev, da bi Marija omečila njegovo terdovratno serce, mu sprosila usmiljenje do terpeče. — Oseba v dušni britkosti goreče priporočena. — Mlada žena, mati več otročičev, ki že štiri leta terpi na neozdravljivi bolezni na nogah, zateka se z detinskim zaupanjem k N. lj. G. presv. Serca s ponižno prošnjo, da bi ji Ona pri svojem Božjem Sinu izprosila ljubo zdravje, ako je volja Božja in duši v zveličanje, in to ne toliko zarađ same sebe, ampak veliko več zarađ svojih malih neoskerbljenih otročičev. — Za boljši zdravje serčno priporočen duhoven s sorodno osebo, da bi se doseglo na priprošnjo N. lj. G. in sv. Jožefa. — Enako oseba v dušnih in telesnih potrebah. — Nekdo, ki se meša med otrobi, za pravo spoznanje. — Duhoven, bolehaajoč na pljučih, serčno priporočen. — Močno že oslabeia se pri-

poroča v mile prošnje do Naše ljube Gospé in sv. Jožefa, in hoče zahvalo po „Danici“ razglasiti, ako bo uslišana. — Bolna oseba za zdravje. — Dva bolna duhovna, priporočena Jezusu, Mariji N. lj. G., in sv. Jožefu. — Deček z bolnim očesom serčno priporočen za pomoč.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XIV. in XV. pogl.)

24. mal. travna. Kdor kopiči sebi v krivico, drugim spravlja, in njegovo premoženje bodo drugi potratili. („Sebi v krivico kopiči“, ker si naj potrebnjšega ne privoši.)

25. Pred smertjo stori dobro svojemu prijatelju, in po svoji moči pomôli revežu.

26. Vsako strohljivo delo na zadnje mine, in tudi on, ki ga je delal, pojde z njim. Vsako izvoljeno delo bo poterjeno, in on, ki ga je naredil, bo v njem hvaljen. (Koliko „strohljivih del“ se dandanes godi s peresom, — strahotni kupi brezbožnih spisov, ki „ne bodo poterjeni“ ob dnevu pravične sodbe! Kaj bo takrat pomagalo, če zdaj svet ploska k nespodobnim igrokazom, romanom, nesramnim slikam, pesmim?)

27. Blagor možu, ki se vedno derži modrosti..., in v svojem sercu misli na vsevidnega Boga.

28. Kdor se Boga boji, dobro dela, in kdor se prave derži, jo bo dosegel (dosegel modrost in pravico.)

29. Nespametni ljudje je (modrosti) ne dosežejo, pametni ljudje pa jo srečujejo; nespametni ljudje je ne vidijo, zakaj ona je daleč od prevzetnosti in zvijače.

30. Vsako ostudnost zmote Bog sovraži, in ni ljuba njim, kateri se njega boje. (To je: Vse ostudne zmote in grehe Bog sovraži, in take ostudnosti sovražijo tudi modri ljudje, ki se Boga boje.)

Listek za raznoterosti.

Šmarnice naše visoke nebeške Kraljice itd. Tretji letnik. Drugi zlepšani, nekoliko prena-rejeni, sem ter tje obkrajšani in času primerjeni natis. Spisal L. Jeran. Te Šmarnice so bile prišle pred 19 leti na svetlo, bile so priljubljene, tudi po večkrat brane, in slišale so se že poprej želje, da naj se v novi na svetlo dajo, kar se je letos zgodilo. Na čelu imajo prav lično podobico Naše ljube Gospé presv. Serca. Drugi natis se je želel zaradi posebno tehtnega obsega tega letnika; vsak dan namreč ima: 1. Cvetlico iz veta večnosti (kratek premislek); 2. Lilijsko iz veta Marijnih otrok (zgodbo); 3. Memorare (molitev); 4. Cvetlico (za domači premislek) z malo nalogo. Založba je Blaznikovih naslednikov. — Šmarnice za leto 1882 stanejo: nevezane 50 kr.; v usnji 90 kr.; z zlatim obrezkom 1 gl. 15 kr. Nevezane se dobivajo precej, vezane kaka dva ali tri dni pozneje.

Mestni odbor. V 1. razredu so zmagali narodnjaki na pol. Volivcev je bilo prišlo 243 in izvoljena sta iz narodne stranke: g. dr. Mošè in g. Kušar, s 127 in 125 glasovi; z druge stranke: g. dr. Suppan (123 g.), g. Lukman (122 g.). Mestni zbor ima zdaj 16 narodnjakov in njih 13 nemške stranke.

Zdaj, ko je domača stranka dobila, kar ji vsak pravičen človek pod solncem mora priznati, želeti in privošiti: daj Bog, da bi se serca umirile in sprijaznile na podlagi keršanske ljubezni in pod glasilo: „Vse za vero, dom, cesarja!“ Brez keršanske podlage, pa ni miru, ampak vedni ravs; ni življenje, ampak pekel.

Umerla je 7. t. m. v Ribnici po kratki bolezni v 39. letu svoje starosti od vseh visoko spoštovana gospá Marija Logar, roj. Podboj. Bila je blaga ranjca otročičem svojim izvrstna odgojiteljica in pobožna kristjana, zlasti goreča častivka presvete Kristusove ternjeve krone, pred katero je vedno molila s svojimi otročiči. Bodi vaim, kateri so jo poznali, priporočena v molitev!

Na priznici umerl je véliki petek č. g. župnik v Imbach-u. Dokončal je pridigo z besedami: „Vsi moramo umreti“, potem se je zgrudil in v malo trenutkih je dušo izdihnil. Zadel ga je bil mertud. Bog mu daj večni mir.

Iz Rima. Rimska mestna gosposka je lani globoko prekopala ulico za Slovanom znamenito cerkvijo sv. Jeronima, ter je zadnji zid tako počil, da so morali službo Božjo ustaviti in stroškov bo na tisoče. Tedaj poškodovanje cerkve!

Zoper predolge govore v deržavnih zborih se je vzdignil eden francoskih poslancev. Mož méni, kakor ima vinska terta svojo užjo bolezen, tako tudi beseda. To bolezen delajo nadležni blebetati. Kakor zagostenje z vozovi na poti ustavi občenje, tako predolgi govori vspeh v zborih, in zapravi se silo drazega časa (pa koliko se tudi denara iz žepa izpuli deržavljanom!). Sve-tuje toraj, da noben govor naj ne terpi čez uro časa, razun ako zbornica v prav posebnih primérlih to dovoli.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik J. Kapuz 1 gl. — Tudi eden, ki pravi, da se je slabo postil (ko bi mu kdo verjel?) 2 gl. — U. W. 1 gl. (dospel s pristavkom: „za kateri koli blag namen“). — M. G. 50 kr.

Za pogorelce v Nadanjam selu: M. G. 50 kr.

Za pogorelce v Zaklancu: M. G. 50 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Škofje Loke po umerli Jeri Jenko iz Lipice 50 gl. — Iz Starega Loga 9 gl.

Za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov v Ljubljani: Č. g. Žiga Bohinec 2 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Dupelj 10 gl. 10 kr. — Iz Semiča 41 gl. 5 kr. — Z Javorji pri Škofji Loki 6 gl. — S Polhovega gradca 36 gl. — S Češnjic 6 gl. — Z Besnice 9 gl. — Po č. gospeh Uršulinaricah v Ljubljani 16 gl. 53 kr. — Iz Lesec 21 gl. 59 kr. — Iz Lašič 25 gl. — S Stranj 3 gl. — Z Mozeljna 20 gl. — Z Osilnice 11 gl. 32 kr. — Od Šent-Lenarta 9 gl. — Iz Zatičine 12 gl. 74 kr. — Z Lučin 12 gl. — Iz Studenega 13 gl. — Iz Polja 21 gl. 50 kr. — Od sv. Lovrenca ob Tem. 10 gl. — Iz Vodice 38 gl. po č. g. župniku. — Č. g. A. Ž 2 gl.

Za Bosno: Duhoven 20 gl.

Za sv. Očeta: Neimen. 50 kr.

Za varhe Božjega groba: Nabirke: Starološka 4 gl. 80 kr., Selška 2 gl., Poljanska 4 gl., Šentlenarska 3 gl. — Iz Starega Loga 5 gl. — Od sv. Lovrenca ob Tem. po č. g. župniku 5 gl. 30 kr. — Fara št. Rupert po č. g. župniku 7 gl.

Za sv. Detinstvo: N. Sorčan 30 kr.

Za afriškanski misijon: Selška župnija 10 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Z. R.: Bode se vravnalo po Vaši želji. Hvala in pozdrav!